

हॅलो हॅडलो हॅलो

‘हॅलो...हॅलो...अग शिल्पा मी अंजली बोलते आहे. फोनचा रिसीव्हर हातात घेऊन केव्हांची अंजली शिल्पाला बोलावित होती. पलीकडून शिल्पाचे प्रत्युत्तर येताच तिची कळी खुलली. जोरातच ती फोनवर म्हणाली,

‘अग आज रविवार ना. माझे डॅडी आणि मम्मी संध्याकाळी पार्टीला जाणार आहेत. म्हणूनच मी तुला माझ्याकडे राहायला बोलावतेय...ते काय बारा वाजता येतील परत... अग आपण दोघीच घरात...खूप धमाल करू...’ शिल्पा आणि अंजली दोघीही सेंट जॉर्ज कॉन्वेंटमध्ये नववीत होत्या. मैत्रीही खूप होती त्यांची.

नाचत नाचतच तिने पार्टीला जाण्यासाठी तयार होत असलेल्या मम्मीभोवती गिरक्या मारल्या. प्रचंड उत्साहात मम्मीला कोणत्या रंगाची साडी नेसावी याच्या सूचना केल्या. शेवटी मात्र आत येणाऱ्या डॅडींना राहवले नाही. अंजलीच्या पाठीवर थाप मारीत ते म्हणाले, ‘बाकी अंजली आजचा तुझा मूळ काहीतरी और दिसतोय! काही खास बेत? आम्हाला न सांगता दोघी मैत्रिणी विशेष काय करणार आहात...?’ पण डॅडींना काय माहीत की रात्री वाचलेल्या साहस कथेचा अंजलीच्या मनावर काय परिणाम झाला होता? आपणही काहीतरी अंडव्हेंचर करावे हे सारखे तिच्या डोक्यात घोळत होते. हो पण त्यासाठी शिल्पाची कंपनी पाहिजेच! आणि हो, मुख्य म्हणजे डॅडी मम्मीची मध्ये गडबड नको.

बाहेर गाडीचा हॉर्न वाजला आणि धावतच अंजली बाहेर गेली. शिल्पाच्या काकांनी तिला आणून सोडले आणि गडबडीतच ते गेले पण. शिल्पाही आज विशेष खुषीत दिसत होती. संध्याकाळी सहा वाजता पार्टीला निघालेल्या डॅडी-मम्मीला दोघींनी अगदी जोरदार टाटा केला. आता रात्री बारा वाजेपर्यंत निश्चिती होती. प्रथम दोघीही स्वयंपाक घराकडे वळल्या. मम्मीने केलेले केक, पुडींग, आईस्क्रीमचा फडशा पाढून मग दोघी खूप बोलत बसल्या. हो मिळालेलं स्वातंत्र्य उपभोगायचं कसं? कॅरम खेळून झालं, पत्ते झाले, कॉमिक्स चाळून झाली, गाणी ऐकली पण पुढे काय? आता रात्रीचे जवळजवळ आठ वाजायला आले होते.

आणि बघता बघता अंजलीच्या डोक्यात झटकन् एका कल्पना आली. डॅडीच्या टेबलावरच फोन होता. जवळच फोन नंबरसंची डिरेक्टरी होती. जवळ जवळ ओढतच तिने शिल्पाला टेबलाजवळ आणले. गंमत म्हणून दोघींनी डिरेक्टरीतील पत्ते आणि नंबर चाळायला सुरुवात केली. अंजलीचा मेंदू म्हणजे नवनवीन कल्पनांचे आगर होते नुस्ते. एक मजेदार आयडिया अंजलीला सुचली. मोठे मोठे डोळे शिल्पावर रोखीत ती म्हणाली, हे बघ शिल्पा, मला एक खेळ सुचलाय. अग डिरेक्टरीतला कुठलाही नंबर फिरवून पलीकडच्या माणसाला सतावून सोडू बघ...’ आणि बोलता बोलता तिने नंबर फिरवला पण... नंबर होता ५८५७८...ट्रिंग...ट्रिंग...पलीकडे रिसिव्हर घेतलेल्या माणसाचे ‘हॅलो...हू इज स्पिकिंग’ हे शब्द एकताच समोरचे नाव पाहून अंजली म्हणाली... ‘हॅलो मिस्टर नॉर्मन...’

‘हॅलो..इट्स् मी..येस्?’

‘हॅलो मिस्टर नॉर्मन...आय सॉ व्हॉट यू डिड...आयनो हू यू आर..’ अंजलीच्या चेहेच्यावरचे भाव पाहून शिल्पाने हसायला सुरुवात केली. पण तिने डोळ्यांनीच तिला गप्प बसायला सांगितले.

जॉन नॉर्मन एक प्रचंड लाखोपती माणूस होता. नोटांची पुडकी तिजोरीत ठेवीत असतानात रिंग वाजली आणि फोनवर हे शब्द... ‘म्हणजे तिजोरीत नोटा भरताना आपल्याला कुणीतरी पाहिले तर...’ या विचाराने अस्वस्थ होत त्यांनी पुढे बोलायला सुरुवात केली. पण फोन केव्हाच बंद झाला होता !

‘शिल्पा, पुढचा नंबर वाच-’ अंजलीला आता खरंच गंमत वाटायला लागली होती.

‘डॉ. सुरेश अगरवाल...५३२४९’

कितीतरी दिवसांनी डॉ. सुरेशना रिकामा वेळ मिळालेला होता. दररोज व्हिजिट्स्, दवाखाना...पेशंट्स्...छी, छी, काय लाईफ आहे? आजचा रविवार मात्र आपल्या बायकोच्या सहवासात काढायचा...असा त्यांनी निर्णय घेतला होता आणि हो डॉक्टरांचे नुकतेच नवीन लग्न झाले होते. पण मंजू, डॉक्टरांची गोड, सुंदर बायको मात्र त्यांची कंपनी मिळत नाही म्हणून नाराज होती... पण आज लग्नाला तीन महिने पुरे झाले होते. नटूनथटून डॉक्टरांची वाट पहात ती उभी होती. पण

सुरेशचा अजूनही पत्ता नव्हता. गाडीचा आवाज आला आणि पळतच ती व्हरांड्यात आली. डॉक्टरांच्या हातातील पार्सले, अबोलीचे गरजे आणि चेहऱ्यावरचे मिस्किल भाव खूपसे सांगून गेले तिला...

'मंजू...सुरेशची हाक सर्वत्र घुमली. मंजू आजची संध्याकाळ खूप धमाल करायची बस्स आपण दोघेच...'

एवढे बोलणे झाले नाही तोच फोनची बेल वाजली. ट्रिंक..ट्रिंक..ट्रिंक. आता मात्र मंजू वैतागली... पण सुरेशने मागेही न बघता तसाच रिसिव्हर उचलला आणि वैतागून म्हटले, 'हँलो... डॉक्टर सुरेश आगरवाल?'

'येस डॉक्टर...स्पिकिंग...'

'डॉक्टर...आय सॉ व्हॉट् यू डिड् आय् नो हू यू आर...' 'व्हॉट्...?' सुरेशचा स्वतःवर विश्वास बसेना... परत तोच आवाज 'आय सॉ व्हॉट् यू डिड्, अँड आय् नो हू यू आर...'! 'बट आय् अॅम वुर्डथ माय् वार्डफ...' पण फोन केव्हाच बंद झाला होता. दोघांचाही मूळ पार खलास झाला!!

मिसेस पूनावालांच्या घरात आज रात्री पार्टी असल्यामुळे खूप गडबड होती... हॉलमध्ये आलेल्या पाहुण्यांची गडबड, कपबशांची किणकिण...नुसती धमाल उडाली होती....

आणि स्वयंपाक घरात त्यांची कामाला ठेवलेली मुलगी मेरी मात्र खूप कामात गढली होती. थोड्याच वेळात जेवायला सुरुवात होणार होती. बाईसाहेब हॉलमध्येच पाहुण्यांची सरबराई करीत होत्या...

बाईच्या आणखी एका मैत्रिणीला फोन करण्यासाठी त्यांनी सांगितले. म्हणून पत्ता शोधायला ती त्यांच्या बेडरुममध्ये आली. कधी नव्हे तर आज गडबडीत कपाट बंद करायला ती पुढे आली. तोच उघड्या कप्प्यातील बाईचे सुरेख रत्नजडीत अलंकार पाहून मेरीचे डोळे दिपले! वासना मोठी वाईट असते. झाटकन् एक अंगठी झाग्याच्या खिशात टाकून मेरी कपाटाचे दार बंद करून फोनकडे वळली. पण फोनच वाजू लागला.

'ट्रिंग..ट्रिंग..ट्रिंग..'

'हँलो...मिसेस पूनावाला..?'

'नाही..मी त्यांची सर्व्हंट मेरी बोलतेय..पार्टी आह..बाई गडबडीत आहेत. काही निरोप द्यायचाय्?'

'हे बघ...' गंभीर सुरात अंजली बोलत होती.

'मला माहीत आहे तू कोण आहेस आणि हे बघ तू काय केलेस हे पण मी पाहिले आहे!'

'काय...?' मेरी किंचाळलीच! आपली चोरी लगेचच कुणाच्या तरी लक्षात आली आहे याचा तिला एवढा धक्का बसला की बस्स! वेड्यासारखे रिसिव्हरमधून ती ओरडली 'नाही...मी परत नाही असे करणार...हे बघा टाकून दिली परत कपाटात'. पण फोन पलीकडून कधीच बंद झालाय हे लक्षात आले नाही तिच्या! तितक्याच तत्परतेने अंगठी परत कपाटात टाकीत धापा टाकीतच ती किचनकडे पळाली.

रात्रीचे ९ वाजायला आले होते. शिल्पा आणि अंजली या नव्या खेळात अगदी रमल्या होत्या. पुढचे नाव पाहाताच दोघी थबकल्या. फोन नंबर होता ५१३४२. बापरे तो फोन तर चक्र त्यांच्या शाळेच्या टिचरचा होता... आणि तरीही एक धाडसी विचार अंजलीच्या मनात आला. तिने डायल फिरवली. आवाज बदलला...ट्रिंग..ट्रिंग..ट्रिंग. ते गणिताचे शिक्षक होते. चिटणीस सर अतिशय थकूनच पलंगावर लवंडले होते. रिंग वाजताच रिसिव्हर उचलून ते बोलू लागले. 'हँलो...मी चिटणीस'

'हँलो...मिस्टर चिटणीस..परीक्षा जवळ आलीय...गणिताचा पेपर सांगा, नाहीतर माझ्याशी गाठ आहे!'

'व्हॉट्...' चिटणीस ओरडले...' हू इज् दॅट्? धमकी देताय. आमच्या शाळेची रेष्युटेशन माहीत नाहीय? म्हणे गणिताचा पेपर सांगा. पोलीसमध्ये तक्रार नोंदवीन. हा गुन्हा आहे.' अक्षरशः काहीही न बोलता अंजली तोंडावर हात ठेवून सरांची प्रतिक्रिया एकत होती. घावरून तिने रिसिव्हर पटकन् क्रेडलवर टाकला.

पण खेळ तर रंगत चालला होता. कितीतरी कॉल्स त्या दोघांनी केले. एकदा डॅडी मम्मीला त्यांच्या मित्राकडे फोन करावा असे वाटले तिला. पण नंतर तिने विचार बदलला. परत पुढचे नंबरस त्या फिरवायला लागल्या.

मिस्टर परेश आरोरा. फोन नंबर ५८९०२..सध्य जगातील प्रतिष्ठित गुंड. पण प्रतिष्ठित नागरिक या नात्याने समाजात मानसन्मान, प्रतिष्ठा सर्वकाही मिळविलेले. परेशचा अलिशान बंगला. उत्तमोत्तम फर्निचर त्यांच्या वैभवाची जाणीव देत होते. पण या सर्वांचा उगम स्मगलिंगच्या धंद्यातूनच आहे हे ते स्वतः विसरू शकत नव्हते. चोरट्या सोन्याचा त्यांचा व्यापार आज किती तरी दिवस अव्याहत चालला होता. पोलीस अधिकारी पैशाच्या जोरावर विकत घेता येतात हे त्यांचे आवडते तत्त्वज्ञान!

रात्रीचे अकरा वाजायला आले होते. जुहूच्या किनाऱ्यावर आलेल्या लाँचमधून गोव्यातून केव्हाच सोन्याच्या चिपा आलेल्या असणार. त्या आणण्याची मदार त्याने आपला उजवा हात असलेल्या निखिल बॅनर्जीवर सोपविली होती. निखिल बॅनर्जी अतिशय बेदरकार, धाडसी आणि हातोहात खून करायला मागेपुढे न पाहाणारा. निखिल परेशचा उजवा हात बनलेला होता. परेशच्या सर्व भानगडी त्याला ज्ञात होत्या. जवळ जवळ दहा लाखाचे सोने घेऊन निखिल येणार होता. पण अजून त्यांचा पत्ता नव्हता. म्हणून परेश आरोरा अस्वस्थ झाला होता. त्याचे डोळेही जरासे खुनशी बनले होते आणि बेलच्या आवाज ऐकून झटटिशी परेशने दार उघडले. समोर निखिल उभा होता. चेहऱ्यावर तेच बेदरकार स्मित हास्य!

‘हॅलो, माय बॉय...सो यू गॉटइट?’ परेशने विचारले. ‘येस...ऑफ कोर्स, अरे निखिलला कधी अपयश माहीत आहे काय? हातातील सुटकेस परेशपुढे नाचवीत निखिल म्हणाला. जराशा बेफिकीरीने कोचावर रेलत तो म्हणाला,

‘पण एक गोष्ट परेश, यातील निम्मा हिस्सा मिळाल्याशिवाय आज बँग तुझ्या ताब्यात येणार नाहीय. कारण या सर्व भानगडीत धोक्याचा भाग सतत मीच उचलत आलोय.’

आता मात्र परेश अस्वस्थ झाला. एवढे सोने हातचे जाऊ नये म्हणून काहीतरी करणे भागच होते. निखिल एकदम एवढा एकेरीवर येईल असे त्याला वाटले नव्हते. शांत सुरात तो म्हणाला,

‘हे बघ निखिल; मी कबूल केलेली दहा हजारांची रक्कम म्हणजे काही थोडी नाही. तू मुकाट्याने बँग माझ्या जवळ दे. चल, उगीच काहीतरी वेड्यासारखे वागू नकोस.’

‘आय् अॅम सॉरी परेश’ निखिलने सिगरेट पेटवीत म्हटले, ‘आजपर्यंत मी तुझ्या सर्व गोष्टींना मान्यता दिली. पण आज मात्र माझा शब्द अखेरचा. माझे प्रपोजल तुला मंजूर केलेच पाहिजे....’

आता मात्र परेशची सहनशक्ती संपुष्टात आली. मनावर ताबा ठेवीत आणि सावकाश खिशातील पिस्तूल काढीत त्याने झटटिशी निर्णय घेऊन विचारले,

‘निखिल..तुझा हा बेत कायम आहे?’

‘येस..नो डाऊट..’ पण पुढचे वाक्य पुरे न करताच परेशने झाडलेली गोळी छातीत बसल्यामुळे निखिल तडफडत खाली कोसळला. दोन मिनिटातच त्याने प्राण सोडला. त्याचे ते सताड उघडे डोळे पाहून परेशला आपल्या हातून भयानक कृत्य घडल्याची जाणीव झाली. भयाने त्याच्या चेहऱ्यावर घर्मबिंदू जमा झाले. काय वाटेल ते करून ते प्रेत तेथून हलविणे भाग होते. एव्हाना निखिलच्या छातीतून रक्तप्रवाह सुरु झाला होता. घड्याळात रात्रीचे सव्वा अकरा वाजले होते आणि फोनची रिंग वाजू लागली.

ट्रिंग...ट्रिंग...ट्रिंग...

परेशला तेथून हलणे भागच होते. रिसिव्हर उचलून कानाशी नेत त्याने म्हटले,

‘हॅलो...परेश आरोरा स्पीकिंग’ आणि पलिकडून अंजलीचा आवाज त्याच्या कानावर आदळला.

‘मिस्टर आरोरा...आय सॉ व्हॉट यू डीड...आय् नो हू यू आर’ आणि ती खळखळून हसली.

‘व्हॉट...? ?’ अक्षरशः विजेचा धक्का बसून आपला प्राण जातोय असे परेशला वाटले. बापरे, इतक्यातच आपण खून केलाय आणि दुसऱ्याच मिनिटाला ही मुलगी आपल्याला सांगतेय की तिने आपण काय केले ते पाहिलेय! परेशचे अंग भीतीने थरारुन उठले. ‘माय गॉड, काहीतरी केलेच पाहिजे.’ परत त्याने विचारले,

‘काय पाहिलेय आपण?...’ पण छे! पलीकडे फोन केव्हाच निजीच झाला होता.

मनाशी निर्णय घेऊन झटटपट परेश निखिलचे प्रेत हलविण्याच्या उद्योगाला लागला. पोलीसात ही बातमी कळण्या अगोदर काहीतरी करणे भाग होते. प्रथम गालिच्यावरचे रक्त त्याने पुसले. निखिल अजूनही डोळे सताड उघडे ठेवून मृतावस्थेत कोचावर पडलेला होता. बँग परेशने कपाटात ठेवली. बरीच जड लागत होती. ते प्रेत गाडीच्या मागच्या डिकीत

घालून समुद्रात बुडवायचा विचार परेशने केला. म्हणजे गाडी प्रथम पोर्चमध्ये जाणून तिथपर्यंत प्रत ओढत न्यावे लागणार. त्याप्रमाणे त्याने केलेही. त्याची निली गाडी बेबी ऑस्टिन पोर्चमध्ये आणली. बाहेर अंधार असल्यामुळे आणि बंगला शांत जागी असल्याने कोणी पाहण्याचा संभव नव्हता, पण तो फोन? मध्याच्या त्या फोनवरच्या आवाजाने परत एकवार तो अस्वस्थ झाला.

आता फक्त एकच काम राहिले. निखिलला ओढत आणून मागच्या डिकीत टाकणे. झटकिंशी तो आत आला. निखिलचे प्रेत उचलण्यासाठी त्याच्या गळ्याभोवती हात घातले. एक क्षणभर शहारे आले अंगावर त्याच्या!

टिंग...टिंग...टिंग...परत फोन वाजू लागला!

जरासे चिढूनच त्याने फोन उचलला,

‘मिस्टर परेश? तुम्ही आत्ता काय करताहात हे मला माहिती आहे?’ आता मात्र अंजली आणि शिल्पाला एक निराळीच लहर आली होती. इतका वेळ त्याच माणसाला त्यांनी परत फोन केला नव्हता. पण आता मात्र ‘या परेश आरोराला पुन्हा जरा सतावूया’ या विचाराने त्यांनी परत फोन केला. फोनवर बोलताना दोघीही मजेत हसत होत्या...

परेशने आता मात्र आक्रमक पवित्रा घ्यायचे ठरविले. काहीही न बोलता तो ते फोनमधील हसण्याचे आवाज ऐकू लागला. अच्छा म्हणजे या दोन मुली आहेत तर! त्याचवेळी अंजली अक्षरश: रिसिन्हरमधून आपला आवाज जातोय हे लक्षात न घेता शिल्पाला सांगत होती... ‘अग काय धमाल आहे. तो माणूस बोलतच नाहीय...’

‘येस...आय अॅम् स्पिकिंग...’ शांत आवाजात परेश म्हणाला आणि परेशने शेवटचा सापला तयार करण्याचे ठरविले. या मुलीला ही घटना कळलीच कशी हे अजूनही त्याच्या लक्षात आले नाही.

‘बेबी, तुझा फोन नंबर काय?’

आता रिसिन्हर शिल्पाच्या हातात होता. चाललेले संभाषण अतिशय उत्सुकतेने वाढविण्यासाठी तीही जोरात म्हणाली, ‘पाच पाच तीन दोन एक’ आणि झटकनूफोन बंद करून दुसरा नंबर त्या फिरवायला लागल्या.

परेश अरोराचे काम झाले होते. डिरेक्टरीतील ५५३२१ नंबरापुढचा पत्ता होता अंजलीच्या पपांचा...डॉ. दिनेश पाटणकर A/३ गव्हर्नर्मेंट कॉलनी बांद्रा. गुड आता पुढच्या गोष्टी झटपट उरकायला हव्या होत्या. निखिलचे प्रेत बाथसुमध्ये ठेवून त्याने दार ओढून घेतले. रात्रीचे पावणेबारा झाले होते. बाहेर येऊन त्याने आपली बेबी ऑस्टिन सुरु केली. ती थेट गव्हर्नर्मेंट कॉलनी, बांद्र्याच्या रोखाने...

पावणेबारा वाजले होते. आता टेलिफोनच्या खेळाचा दोघीनाही कंटाळा आला. शिल्पाच्या डोळ्यांत झोप मावत नव्हती. अंजलीला पण झोपावेसे वाटायला लागले होते. पण मम्मी-डॅडी बारा वाजेपर्यंत केव्हाही येण्याची शक्यता होती. तोपर्यंत जागे राहावे म्हणून शिल्पाला म्हणाली, ‘चल, अग आपण आता नव्या रेकॉर्ड्स् ऐकू. रेकॉर्ड्स् लावण्यासाठी म्हणून त्या जाणार तोच टिंग टिंग दारावरची बेल वाजली.

‘अस्या मम्मी डॅडी आले वाटतं,’ असे म्हणत उड्या मारीतच अंजलीने दार उघडले आणि समोर अनोळखी पण क्रूर चेहरा झालेल्या परेशला पाहाताच ती गोंधळून तिथेच उभी राहिली. हातातील पिस्तूल पाठीमाणे लपवून प्रथम परेशने घरात कोणी नाही याचा अगोदरच अंदाज घेतला. आत येताच त्याने दार आतून बंद केले आणि अंजलीच्या रोखाने तो पुढे सरकला.

‘कोण तुम्ही?’ अंजलीच्या प्रश्नाला उत्तर न देता त्याने विचारले, ‘घरात कोण कोण आहे?’

अतिशय निरागस आवाजात अंजली म्हणाली, ‘कोणी नाही. मम्मी डॅडी पार्टीला गेले आहेत. अजून आले नाहीत.’

‘चला, एक अडसर दूर झाला...’ परेशच्या मनात आले या दोन काठ्यांना उडविणे आता आगदी अवघड नाही. अंजलीच्या माणे असलेल्या शिल्पाकडे एक अर्थपूर्ण लक्ष टाकून अगोदर त्या दोघीच्याकडून आपल्याला हवी ती माहिती काढायची असा त्याने विचार केला.

झटकनूपुढे होऊन गोंधळलेल्या अंजलीचा हात पकडून तो म्हणाला, ‘कम ऑन बेबी...नाऊ टेल मी व्हॉट डिड यू सी...यू नो आय अॅम्?’

बापरे...अंजलीच्या हातापायांना कापे भरले. माणे उभे असलेल्या शिल्पाची तर भयाने बोबडीच वळली. म्हणजे मधाशी गंमत म्हणून ज्याला फोन केला तो हा परेश आरोराच तर! पण हा इथे कशाला आला?

भीतीयुक्त सुरात अंजली म्हणाली, 'विद्येशप्पथ मला काही माहीत नाही...मी तुम्हाला ओळखत नाही...आय...आय डिड नॉट सी एनिंग.' तिचा हात जोरात पिरगाळीत परेश ओरडला.

'खोटं बोलतेस! मग बरोबर माझ्याच बंगल्यावर निखिलचा खून झाल्यावर लगेचच तू कसा फोन केलास? बोल तू काय पाहिलेस? कसे पाहिलेस? या मुलीला पण माहीत आहे? रागाच्या भरात आपण खून केल्याची खाही परेशने आपणहूनच देऊन टाकली. वेदनेने अंजलीच्या डोळ्यात पाणी आले. गंमत म्हणून 'आय सॉ व्हॉट यू डिड' चा खेल खेळायला गेलो काय आणि हे निराळेच प्रकरण त्यातून उद्भवले काय. खरे सांगितले तर हा माणूस सोडील असे वाटले तिला. अतिशय काकुळतीने ती म्हणाली,

'मिस्टर परेश, सहज गंमत म्हणून आम्ही मैत्रिणी रात्री आठ वाजल्यापासून फोन नंबर फिरवून खूप लोकांशी हीच वाक्य बोलत होतो... अक्षरश: कोणत्या कोणत्या लोकांना आम्ही फोन केले हे सुद्धा मला आता आठवणार नाही. तसाच आम्ही तुम्हाला पण केला, मला काय माहीत की तुम्ही त्याचेली कोणाचा तरी खून केलात... वाटल्यास या माझ्या मैत्रिणीला विचारा...'

'शट अप...' असे म्हणत परेशने समोर पाहिले, पण शिल्पा हॉलमधून केव्हाच गायब झाली होती! समोरच्या परिस्थितीचा त्या हुशार पोरीला ताबडतोब अंदाज आला होता. आता झालेला घोटाळा परेशच्या लक्षात आला. अंजलीशी बोलण्याच्या नादात त्याने शिल्पाकडे दुर्लक्ष केले. काय वाटेल ते करून ती कार्टी इथून बाहेर जाता कामा नये. या विचाराने त्याने रडणाऱ्या अंजलीला एका खुर्चीला बांधले आणि तो शिल्पाच्या मागे धावला.

त्या दोघांचे बोलणे चालू असतांना हळूहळू मागे सरकत शिल्पाने केव्हाच खिडकी गाठून बागेत उडी मारली. परेश आपला पाठलाग करणार या भीतीने जीव घेऊन तो चिमुकला जीव पळत होता. तो खुनी आहे अशी तिची नक्की खात्री झाली होती. एवढ्या भयाण अंधारात कुत्रीसुद्धा ओरडली नाहीत याचा अर्थ कुन्यांना सुद्धा त्याने बेशुद्ध केले असणार हे तिच्या लक्षात आले. काय वाटेल ते करून कर्नल आपट्यांचा बंगला गाठायला पाहिजे होता. पळून पळून तिच्या तोंडाला फेस आला. आपट्यांच्या फाटकातून आत शिरत तिने जोरात हाक मारायला सुरुवात केली आणि जोरजोरात बेल वाजवली.

'एवढ्या मध्यरात्री कोण असावे' या विचाराने कर्नल आपेट बाहेर येतात तो धापा टाकत शिल्पा एवढेच म्हणाली,

'डॉ. पाटणकरांचा बंगला...खुनी शिरलेला...पोलिसांना फोन करा...ताबडतोब!' आणि भीतीने ती बेशुद्ध झाली. प्रसंगावधान राखून कर्नल आपट्यांनी ताबडतोब पोलीस स्टेशनवर फोन करून मदत मागितली आणि स्वतःचे रिव्हॉल्वर बेडरुममधून आणून ते बंगल्यावाहेर आले. मिसेस् आपट्यांनी बेशुद्ध शिल्पाला शुद्धीवर आणण्याचे प्रयत्न सुरू केले.

गोंधळलेल्या अवस्थेत परेश अरोरा एकदा या दिशेला तर एकदा त्या दिशेला पाहात होता. ती पळून गेलेली पोरही येथेच कुठेतरी दडलेली असेल याची त्याला खात्री होती. पण टॉर्च पेटवला तर उजेड दिसून आपला संशय येईल या भीतीने तो हळूच शिल्पाच्या हालचालीचा कानोसा घेत पाटणकरांच्या बंगल्याबाहेर उभा होता...करायला गेलो एक आणि झाले भलेच. त्या निखिलचे ते घरात पडलेले प्रेत. खुर्चीला बांधलेली ती कार्टी पण प्रचंड सोन्याच्या साठ्यापुढे त्यांची काय किंमत होती? काय वाटेल ते करून ती दुसरी कार्टी मिळायला हवी. खतम करतो दोरींना! त्याच्या मनात विचार आला.

तेवढ्यात 'हॅण्डस् अप् जास्त गडबड करशील तर याद राख...' या आपट्यांच्या आवाजाने परेश भानावर आला. कर्नल आपट्यांनी रिव्हॉल्वरची नळी त्याच्या बरगडीत खुपसली होती. आपट्यांच्या प्रचंड जाडजुड देहाच्या मगरमिठीत परेश गुदमरू लागला. आपला डाव पूर्णपणे फसल्याचे त्याच्या लक्षात आले. पण आता फार उशीर झाला होता...!!

आणि सायरनचा आवाज देत पोलिसांच्या दोन जीपगाड्या पाटणकरांच्या बंगल्यापुढे थांबल्या. कर्नल आपट्यांच्या भीमकाय शक्तिपुढे परेशने केव्हाच हार खाली होती. पोलीस सुपरिंटेंडेंट कोतवालांच्या ताबडतोब त्यांनी परेशला दिले आणि सर्व जण पाटणकरांच्या बंगल्यात आले. सबंध बंगला शांत होता. खुर्चीला बांधून ठेवलेल्या अंजलीचीही शुद्ध हरपली होती. तिला ताबडतोब शुद्धीवर आणण्यासाठी सर्व धावले. एव्हाना परेशने सर्व गुन्ह्यांची, खुनाच कृत्यांची कबुली दिली. कोतवाल फार खुष झाले. आज फार दिवसांनी एक प्रतिष्ठित पण अतिशय दगाबाज गुन्हेगार त्यांच्या ताब्यात आला.

१२॥ वाजले होते.... बाहेर डॉ. पाटणकरांच्या गाडीचा हॉर्न वाजला. जरासा उशीर झाला म्हणून दोघांचाही जीव वरखालीच झाला होता. एवढ्या रात्रीही बंगल्यातील गडबड, पोलिसांच्या गाड्या पाहून त्यांना कमालीचे आश्चर्य वाटले.

गडबडीतच ते आत आले. समोर कर्नल पाटणकर आणि सुपरिंटेंडेंट कोतवालांना पाहून पण चाटच झाले. 'हा काय प्रकार आहे?' असे त्यांनी पाटणकरांना विचारताच कोतवालांनीच उत्तर दिले, 'ही सर्व तुमच्या लेकीची आणि तिच्या मैत्रिणीची करामत!'

अंजली धावत मम्मीच्या कुशीत शिरून जोरात रडायला लागली. मघाचे दोन तास केवढे प्रचंड दडपण आले होते तिच्या मनावर बाकी रहस्य-कथेतील साहस चांगलेच अनुभवायला मिळाले होते तिला. कोतवालांनी मनःपूर्वक शाबासकी दिली तिला.

सर्व वृत्तांत ऐकून पण्या आणि मम्मी आश्चर्याने हतबुद्ध झाले. बेड्चा घातलेल्या परेशला पोलीस जीपकडे जाताना कोतवालांनी परत एकवार डॉक्टरांचे, आपण्यांचे आणि खुद अंजलीचे आभार मानले. छोट्या अंजलीला व शिल्पाला बक्षीस देण्याची शिफारस करण्याचा निर्णय त्यांनी केव्हाच घेतला... अंजलीच्या मजेदार खेळातून खरोखरीच एक गुहेगार सापडला होता!

ट्रिंग...ट्रिंग...ट्रिंग...फोनची बेल वाजली. फोन अंजलीनेच घेतला.

'हॅलो कोण... मी अंजली पाटणकर...'

'हॅलो मिस् पाटणकर... आय सॉ व्हॉट यू डिड्-आय-नो...हू...यू-आर...'

खेळातून हसत अंजली म्हणाली.

'ओडशिल्पा...तुला ओळखलं बरं का...आय् आलसो नो व्हॉट यू डिड्... आणि पपांकडे पाहून तिने डोळे मिचकावले!!!'

(टारझन - १९७५)
